

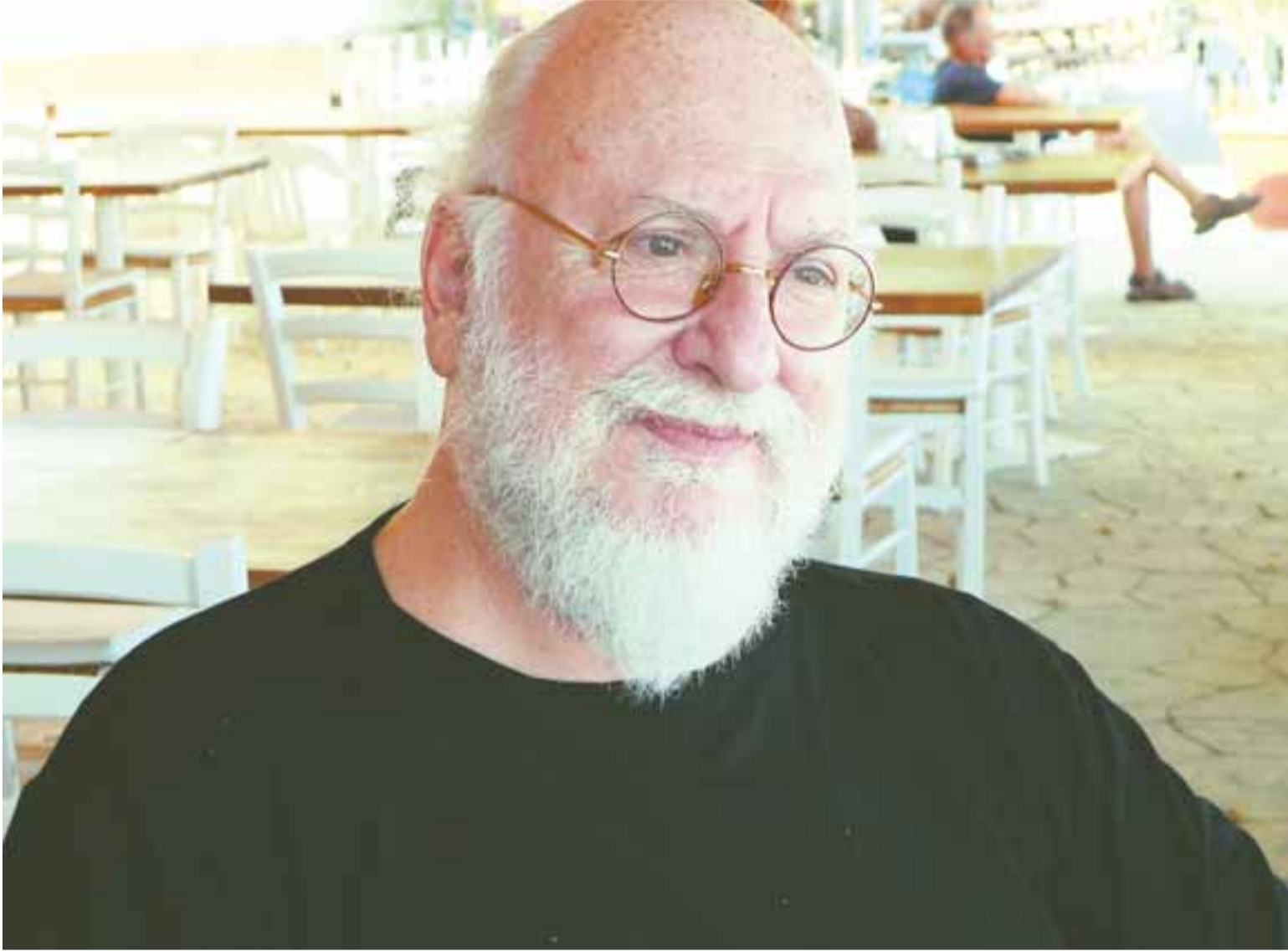
Βιώνουμε στην Ελλάδα έναν πόλεμο χωρίς όνομα

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ: Στη μεταπολίτευση γεννήθηκαν τα τέρατα που βασανίζουν τώρα τη ζωή μας

Τη δουλειά του πάνω στις δύο κλασικές κωμωδίες του Αριστοφάνη «Αχαρνής» και «Πλούτου», αλλά και τα γνωστά τραγούδια του από το Φορτηγό, το Περιβόλι του Τρελού, το Βρώμικο Ψωμί, τα Δέκα Χρόνια Κομμάτια, την Ρεζέρβα, τα Τραπεζάκια Έξω, και τον Χρονοποιό, θα παρουσιάσει ο γνωστός τραγουδοποιός Διονύσης Σαββόπουλος μαζί με τον Πολιτιστικό Όμιλο Διάσταση αύριο Δευτέρα στο αρχαίο θέατρο του Κουρίου και την Τρίτη στο Παττίσιο Δημοτικό Θέατρο Λάρνακας. Με αυτή την ευκαιρία συνομίλησαμε μαζί του για αυτά που συμβαίνουν στην Ελλάδα και την κρίση στην ελληνική κοινωνία.

Εκεί θεωρεί ότι στη μεταπολίτευση γεννήθηκαν τα τέρατα που βασανίζουν τώρα τη ζωή των Ελλήνων. «Είναι ένας πόλεμος που μας βρίσκει φρικτά απροετοίμαστους, έχει σπείρει τέτοιο πανικό στις ψυχές μας που δεν μπορούμε καν να τον ονομάσουμε, είναι ένας πόλεμος χωρίς όνομα» δηλώνει. Από τον Αντώνη Σαμαρά και την Κυβέρνησή του το μόνο που περιμένει είναι να κερδίσουν λίγο χρόνο. Μιλώντας για τον Αλέξη Τσίπρα λέει ότι είναι όμορφος, άφθαρτος και ελπιδοφόρος, παρά τρία θα ήταν τώρα πρωθυπουργός, τον κατέστρεψε όμως μια λέξη, η δραχμή. Όσο για τη Χρυσή Αυγή, τονίζει πως «πρέπει να το πάρουμε απόφαση ότι είναι εδώ και θα μείνει». Επιστημονικά είναι λυπηρό, «αλλά πρέπει και εμείς να σκεφτούμε, αν θέλουμε δημοκρατία, να αφίσουμε κατά μέρος την άρρωστη δημοκρατία της νωθρότητας, της κλαπάτσας και της καλοπέρας που ξέραμε. Να σκεφτούμε ξανά από την αρχή το νόημά της». Σκιαγραφώντας τη σημερινή πολιτική σκηνή, λέει ότι «από τη μια πλευρά έχουμε πολιτικούς μπουλντοζιστές, φθαρμένους, ατελέσφορους και από την άλλη μεριά έχουμε πολιτικούς νέους σαν τον Καμμένο της Δεξιάς ή σαν τον Τσίπρα της Αριστεράς, που συμπεριφέρονται με αλαζονεία ταυρομάχου. Ο Θεός να βάλει το χέρι του».

Δύο συναυλίες με τους «Αχαρνής» και τον «Πλούτο» του Αριστοφάνη θα δώσετε στην Κύπρο, δύο έρ-

Τσίπρας και Καμμένος με αλαζονεία ταυρομάχου

Το φαινόμενο Χρυσή Αυγή πώς το εξηγείτε; Όταν η κοινωνία είναι άρρωστη το περιθώριο ανθεί, είτε ακροαριστερό είτε ακροδεξιό. Η Χρυσή Αυγή κάνει και αγαθοεργίες. Έχω ένα φίλο ζωγράφο που διαπνεί δυο δωμάτια στην Αχαρνών αλλά εδώ και καιρό έχει βολεύτει στο Ναύπλιο. Έλεψε αρκετούς μήνες, γύρισε τις προάλλες και το κλειδί του δεν άνοιξε. Σκέφτηκε ότι είχε πάρει λάθος κλειδί και κατέβηκε στο φιλικατζίδικο να φωνάξουν κλειδαρά. Πληροφορήθηκε όμως από τον φιλικατζή ότι μένουν λαθρομετανάστες μέσα στο διαμέρισμά του! Δεν είχε ιδέα. «Τι λες ρε παιδί μου, να φωνάξουμε την Αστυνομία». Όχι, του απάντησε ο φιλικατζής και τηλεφώνησε, αν έχετε το Θεό σας, στη Χρυσή Αυγή. Καταφθάνουν μαυροφρομεμένοι και κοντοκουρεμένοι, πετάνε έξω τους λαθρομετανάστες και επιπλέον του βάρους και το διαμέρισμά! Ο άνθρωπος πήγε κάτι να τους πληρώσει. «Όχι παρακαλώ», του είπαν οι μελανοφόροι, «αν θέλετε να βοηθήσετε το κόμμα, οδός τάδε, αριθμός τάδε».

Όταν η κοινωνία είναι άρρωστη το περιθώριο ανθεί, είτε ακροαριστερό είτε ακροδεξιό

Ναι, συνοδεύουν γέρους στην τράπεζα για να πάρουν τη σύστασή τους, πνύνε γριούλες στο απέναντι πεζοδρόμιο ακόμα και όταν οι γριούλες δεν θέλουν. Υποθέτω πως τώρα που θα αρχίσουν να εμφανίζονται στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, στη Βουλή κτλ, όσο να 'να θα χάσουν τη δύναμή τους. Όμως πρέπει να το πάρουμε απόφαση, η Χρυσή Αυγή είναι εδώ και θα μείνει. Δυστυχώς, είναι λυπηρό, αλλά πρέπει και εμείς να σκεφτούμε, αν θέλουμε δημοκρατία, να αφίσουμε κατά μέρος την άρρωστη δημοκρατία της νωθρότητας, της κλαπάτσας και της καλοπέρας που ξέραμε. Να σκεφτούμε ξανά από την αρχή το νόημά της. Το νόημα της δημοκρατίας.

Ο Αλέξης Τσίπρας είναι λαϊκιστής ή ιδεολογός ακροαριστερός; Ο Αλέξης Τσίπρας είναι όμορφος, άφθαρτος και ελπιδοφόρος, παρά τρία θα ήταν τώρα πρωθυπουργός. Τον κατέστρεψε όμως μια λέξη, η δραχμή. Έτρεχαν μετά να το μαζέψουν αλλά δεν συμμαζεύονταν με τίποτα. Δεν έχουν καλή σχέση με την πραγματικότητα αυτοί οι αριστεροί μας, τους λείπει το μέτρο. Ο Αλέξης έστειλε μήνυμα στην Ρευφωτ - Citroen να μην προχωρήσουν σε απολύσεις. Φαντάζομαι τα ειρωνικά χαμόγελα των εργοστασιαρχών. Θα σκέφτηκαν ότι ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης στην Ελλάδα δεν θέλει να σώσει μόνο την Ελλάδα αλλά και τη Γαλλία, πιθανόν και άλλες πειρους. Δυστυχώς η κατάσταση μας είναι η εξής: από την μια πλευρά έχουμε πολιτικούς μπουλντοζιστές, φθαρμένους, ατελέσφορους, και από την άλλη μεριά έχουμε πολιτικούς νέους, σαν τον Καμμένο της Δεξιάς ή σαν τον Τσίπρα της Αριστεράς, που συμπεριφέρονται με αλαζονεία ταυρομάχου. Ο Θεός να βάλει το χέρι του.

Να αφίσουμε κατά μέρος την άρρωστη δημοκρατία της νωθρότητας, της κλαπάτσας και της καλοπέρας που ξέραμε

για που κουβαλούν πίσω τους ιστορία. Παρουσιάσαμε τους «Αχαρνής» το Δεκέμβριο του '76 στην Μπουάτ «Ρήγας» της Πλάκας όταν δεν τα βρίκαμε με το Θέατρο Τέχνης του Κουν. Ήταν μαζί μου ο Νίκος Παπαζώλου, ο Μανώλης Ρασούλης, σέξεσαστοι και οι δυο, αλλά επίσης μαζί μας ήταν ο Σάκης Μπουλάς, η Μελίνα Τανάνγη, ο Πάνος Κατσιμίχας, ο Ζιώγαλας... Ξεχνώ κι άλλους, συγγνώμη αυτή την στιγμή, όλοι πρωτομνησθέντες τότε, μετά δικαιολογημένα έκαναν λαμπρή καριέρα. Το παρουσιάσαμε σαν μια σάτιρα της μεταπολιτευτικής ρητορείας, της μεταπολιτευτικής βερμπαλοσύνης, ήταν μια εποχή που όλοι λίγο πολύ μιλούσαν με τη γροθιά σηκωμένη, και αυτή η σάτιρα μας έγινε η αιτία να μουτρώσουν τότε οι πολιτικές Νεολαίες. Επανερχομαι σε αυτή την παράσταση γιατί εκεί στη μεταπολίτευση είναι η ρίζα του κακού, η ρίζα της αρρώστιας μας. Εκεί γεννήθηκαν τα τέρατα που βασανίζουν τώρα τη ζωή μας. Όσο για τον «Πλούτο» θα σας παρουσιάσουμε αποσπάσματα με τη Διάσταση από τη μουσική που έγραψα το '85 για την Επίδαυρο για το Εθνικό Θέατρο. Σε αυτό το έργο γίνονται όλοι πλούσιοι με αποτέλεσμα να τους φέρε το life style. Το έργο τελειώνει μέσα σε μια πνευματική εξαθλίωση. Σκέφτομαι ότι τα χρόνια του '50 - '60 μας λείπουν πάρα πολλά αλλά δεν μας έλειπε κατ' ουσία τίποτα. Και ήλθαν μετά τα χρόνια του '90 και του 2000 όπου είχαμε πολλά, τα είχαμε όλα και στην ουσία δεν είχαμε τίποτα.

Στον «Πλούτο» ο Αριστοφάνης συμπεριφέρεται σαν ένας αριστοκράτης μόνο και μόνο για να φέρει το αντίβαρο σε ένα λαό που κατάντησε να είναι μια συγχυσμένη μάζα, είχε πει. Συγχυσμένη μάζα είναι και η σημερινή Ελλάδα; Δυστυχώς συγχυσμένη μάζα ήταν και πριν. Το επισημίαναν από καιρό μερικοί αλλά ποιος τους άκουγε; Και οι πολιτικοί αρνησθαι αφελείς ήταν, γι' αυτό φτάσαμε εδώ που φτάσαμε. Αν δεν ήταν αφελείς δεν θα φτάναμε εδώ. Είναι ένας πόλεμος που μας βρίσκει φρικτά απροετοίμαστους. Εκεί σπείρει τέτοιο πανικό στις ψυχές μας που δεν μπορούμε καν να τον ονομάσουμε, εί-

Να μη γίνουμε κράτος-απόστημα

Τραγικές εικόνες της σημερινής Ελλάδας: άστεγοι, ρακένδυτοι, πεινασμένοι που ψάχνουν για τροφή στα σκουπίδια, διαγκωνισμός στα συσσίτια, ρασιτισμός, καχυποψία. Η Κύπρος με εράνους προσπαθεί να συμπαροσταθεί. Σε τι μπορεί να ελπίζει κανείς; Η Κύπρος έχει να αντιμετωπίσει την ευρωπαϊκή κρίση αφενός και τη ζημιά από τα ελληνικά ομόλογα αφετέρου. Αλλά η Κύπρος είναι μικρή. Σχεδόν γνωρίζετε όλοι μεταξύ σας, άρα θα συνηγορήσει και θα θα βγάλει πέρα. Θα σας ταλαιπωρήσει βέβαια η Ελλάδα ως συνήθως, αλλά δεν θα σας παρασύρει.

Θα σας ταλαιπωρήσει η Ελλάδα ως συνήθως, αλλά δεν θα σας παρασύρει

Ποιο είναι το χειρότερο σενάριο για την Ελλάδα; Να βρεθεί εκτός του δυτικού συστήματος. Να γίνει ένα κράτος-απόστημα. Σαν το Λίβανο, σαν τη Συρία. Βρισκόμαστε μπροστά σε παγκόσμια κρίση, αλλοίωμα σε όποιο μείνει μόνος του.

Ποια Κύπρος συναντάτε σήμερα; Είναι πάντα γλυκός τόπος. Όμορφος κόσμος, περήφανος, Ευαίσθητος. Τον πνίγει το συναίσθημά του, αλλά πρέπει να δεχτεί να κάνει λίγο από το δικό σου, διαφορετικά κινδυνεύεις να το χάσεις ολόκληρο. Σε αυτό το πράγμα η Κύπρος δεν έχει αλλάξει με το χρόνο.

Πώς είναι το συναπάντημά σας με τη Διάσταση; Με τη Διάσταση είμαστε παλιοί φίλοι, θα έλεγα σχεδόν αρχαίοι φίλοι. Τραβάνε πολύ ωραίο κουπί εδώ

και πάρα πολλά χρόνια. Στον πολιτισμό εννοώ. Πατή αυτό θα πει πολιτισμός να δίνεις τον εαυτό σου για κάτι που για μερικούς δεν είναι τίποτα. Βλέπω πρόσωπα γνώριμα τα οποία ήταν στην πρώτη μου συναυλία το 1983, εδώ στη Λεμεσό στο Κηποθέατρο, όταν με είχε φωνάξει ο αξιωματικός Ευάγγελος Βονέλλης μέσω της Ελληνικής Ραδιοφωνίας. Από τότε δεν χάνω την ευκαιρία να έρχομαι και να ξαναρχομαι. Χαίρομαι που σου δίνω συνέντευξη πάλι. Τι κάνει ο Πίπος; Τι κάνει ο Βάσος; Ο Μάικλ;

Τι παραμυθί λέτε σήμερα στους εγγονούς σας; Στα όσα τους έχω αφηγηθεί κατά καιρούς, πρόσθεσα τώρα το «Παραμυθί Χωρίς Όνομα» της Πινελόπης Δέλτα. Είναι ταμιά για τώρα.

Μια αισιόδοξη δήλωσή για τέλος... Θα ανταμώσουμε πάντα. Θα κουβεντιάσουμε και θα τραγουδήσουμε μέσα στη νύκτα. Ο ένας πλάι στον άλλον θα δούμε να αναδύονται από μέσα μας δυνάμεις που ούτε φανταζόμαστε.

να είναι ένας πόλεμος χωρίς όνομα. Φοβερό!

Όλα αυτά τα χρόνια διατηρούσε την άποψή σας με ευθύτητα. Έχετε καταλήξει λοιπόν στο ποιο φταίνε για την κρίση; Κάθε άνθρωπος, όπως και κάθε λαός, έχει μέσα του μια πλευρά φτηνάρικη και μια άλλη πλευρά αρχοντική, και οι πολιτικοί καλούνται να ενσαρκώσουν μια από τις δυο. Οι δικόι μας πολιτικοί

διάλεξαν να ενσαρκώσουν σε γενικές γραμμές τη φτηνάρικη πλευρά μας και εμείς τους ψηφίσαμε επειδή αυτό μας βόλευε και έτσι περνούσαν τα χρόνια. Και όταν λίγο-πολύ αισθανόμαστε μέσα μας κάποιες μικροενοχές σε αυτή την καθημερινή συναλλαγή, αυτές τις μικροενοχές εύκολα τις παραμερίζαμε. Η τραγωδία μας δηλαδή είναι ότι δεν υπάρχει ένας άνθρω-

πος ή μια παράταξη ή μια τάξη που να τα έκανε όλα αυτά ούτως ώστε να το πάρουμε απόφαση να ξεμπερδεύουμε μαζί τους. Αυτή είναι η τραγωδία μας. Πρέπει να αρχίσουμε να ψαχνόμαστε.

Μπορούμε επιτέλους να κυβερνηθούμε μόνοι μας ή όχι; Και βέβαια μπορούμε, πώς δεν μπορούμε; Αρκεί να το θέλουμε.

Αισιόδοξος ότι η Κυβέρνηση Σαμαρά θα τα καταφέρει; Το μόνο που περιμένουμε από τον Σαμαρά και την Κυβέρνησή του είναι να εκδιώξουν λίγο χρόνο. Αν καταφέρουν να πετύχουν 2-3 πραγματάκια, αν καταφέρουν να αποσπάσουν κάποια αναβολή από την Ευρώπη, τότε το κλίμα θα χαλαρώσει λιγάκι στην Ελλάδα και θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε κάπως τον πανικό μας και ίσως έτσι σκεφτούμε καλύτερα. Εν τω μεταξύ, θα περίμενε κανείς και από τη Γερμανία να σκεφτεί κάπως ωριμότερα, γιατί μέχρι στιγμής ο τρόπος με τον οποίο σκέφτεται η κυρία Μέρκελ φοβάται ότι είναι αντιευρωπαϊκός. Πολλές φορές στην ιστορία του ο γερμανικός λαός συμπεριφέρθηκε με ένα κράμα ανωμυρίστητας και ισχύος, συνέβη αρκετές φορές αυτό με τη Γερμανία, πράγμα πολύ επικίν-

δυνο. Άρα περιμένουμε και από εκεί, κερδίζοντας λίγο χρόνο, μήπως φανεί κάποιο φως.

Το μεταπολιτευτικό δίπολο Αριστερά-Δεξιά μετατράπηκε σε Μνημόνιο-Αντιμνημόνιο. Η οργή γκριμίζει ιδεολογικές περιχαράκωσεις και «σύννορα»; Το Μνημόνιο είναι η σύμβαση για ένα πρωτοφανές δάνειο που εμείς ζητήσαμε για να αποφύγουμε την άτακτη χρεοκοπία. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ενδιαφέρεται για ποσό, δεν ενδιαφέρεται για το πώς. Όταν όμως οι κυβερνήσεις μας δεν θέλουν να θίξουν κατεστημένα, συντεχνιακά και πελατειακά συμφέροντα, και αντιγ' αυτό κόβουν τις συντάξεις και τους μισθούς των ανθρωπών, τότε βέβαια είμαστε κατά αυτού του Μνημονίου που έρχεται σχεδόν κάθε τρεις μήνες να πετσοκόβει την ύστατη των ανθρώπων. Όταν όμως το Μνημόνιο γκριμίζει μεταρρυθμίσεις, εκεί είναι σωστό, είναι κάτι που πρέπει να κάνουμε. Πρέπει να αντιληφθούμε όλους μας ότι όσο δεν θέλουμε να θιξούν τα πελατειακά και τα συντεχνιακά συμφέροντα και όσο δεν θέλουμε να θιξουν τη φοροδιαφυγή, τόσο θα κόβονται οι συντάξεις και οι μισθοί των φτωχών. Περί αυτού πρόκειται.

ΓΝΩΜΗ

Θα απαιτηθεί και πολιτική διαπραγμάτευση

Του Χρήστου Στυλιανίδη

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έστω και την υστάτη, οφείλει να αποδεχτεί αυτή την πραγματικότητα και να ζητήσει τη συνδρομή και άλλων από την πολιτική και οικονομική ηγεσία του τόπου

Ευρωπαϊός δημοσιογράφος, ειδικός για θέματα Ευρωζώνης, ο οποίος αυτές τις μέρες βρίσκεται εδώ παρακολουθώντας τις δυσάρεστες εξελίξεις, σε συνάντησή μας, μου ανέδειξε τρία ζητήματα της επικαιρότητας, τα οποία να ανέτρεψαν τις καλές εντυπώσεις που είχε για την Κύπρο, την κυπριακή οικονομία και το κυπριακό πολιτικό σύστημα.

1. Φαίνεται ότι οι δείκτες της κυπριακής οικονομίας τα τελευταία χρόνια, ήταν σε μεγάλο βαθμό παραπλανητικοί. Είναι σαφές ότι δεν αποτυπώνουν επακριβώς τη δεινή κατάσταση της κυπριακής οικονομίας.

2. Το επίπεδο της δημόσιας συζήτησης είναι κατώτερο των περιστάσεων αφού διεξάγεται με όρους τουλάχιστον 2010-2011. Ιδιαίτερα καυστικός ήταν για το ότι πολλοί τεχνοκράτες τερραρχούν και αναλύουν τα δεδομένα κατά τρόπο περιπτώσιολογικό, εκδηλώνοντας τάσεις λαϊκισμού. Αυτό οδηγεί, ασυνείδητα ασφαλώς, σε ωραιοποιήσεις και ψευδαισθήσεις για τις πιθανές λύσεις. Και όλα αυτά μολοντί υπάρχει ενώπιόν μας η δραματική εμπειρία της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Πορ-

τογαλίας και ακόμη της Ιταλίας και Ισπανίας. Εν ολίγοις, εξεπλάγη αρνητικά γιατί ο δημόσιος διάλογος πολιτικών, δημοσιογράφων και τεχνοκρατών υπολείπεται, κατά κανόνα, της δραματικής κατάστασης που περνά ο οικονομία μας. Δεν προετοιμάζει την κοινωνία για το χειρότερο σενάριο που θα μας προκύψει εάν κάνουμε λάθος χειρισμούς ούτε - αντίθετα - για την ευκαιρία μιας νέας και υγιούς αφετηρίας, η οποία θα προέλθει μόνο μέσα από ανατροπές, που θα οδηγήσουν στον εξορθολογισμό και την πλήρη εξυγίανση.

3. Το χειρότερο των εντυπώσεων του την προκάλεσε η φιλολογία περί ρωσικού δανείου και η συναφής επιχειρηματολογία της Κυβέρνησης και των υποστηρικτών της. Θεωρεί ότι στερούνται κάθε λογικής αλληλουχίας και αυθύπαρκτης υποστήριξης.

Οι πιο πάνω απόψεις και διαπιστώσεις δεν αφορούν μόνο τον αποτυχημένο δημοσιογράφο. Ουσιαστικά, αποτυπώνουν το ευρύτερο κλίμα των Ευρωπαίων πρωταγωνιστών που θα πάρουν τις αποφάσεις για μας και για όλα την Ευρώπη.

Οι επιστημονικές του Ευρωπαϊκού δημοσιογράφου

βεβαιώας και δεν έχουν παρατεθεί για λόγους κωσομπολίου, αλλά γιατί αποτυπώνουν την πολιτική - κοινωνική πραγματικότητα που ζούμε. Και επειδή δεν είναι ώρα για περιττά λόγια ούτε για τα αυτονόητα, πρέπει να μπούμε κατευθείαν στο ήπιό, στην καρδιά του προβλήματος, αφού η οικονομία προστίθεται στο εθνικό θέμα, ως ζήτημα επιβίωσης αυτού του τόπου. Για να μη βρεθούμε προ οδυνωρών εκπλήξεων, πέραν αυτών που βιώνουμε, πρέπει να συνέλθουμε και να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα κατάφαστα. Να αναγνωρίσουμε το πρόβλημα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του, να πούμε τις μικρές αλήθειες και να πράξουμε αυτά που δεν πράττουμε. Όλες οι δυνάμεις του τόπου, πολιτικές, οικονομικές και συνδικαλιστικές να προσδιορίσουμε τους στόχους της διαπραγμάτευσης με τους δανειστές μας ρεαλιστικά, χωρίς καμιά ψευδαίσθηση. Αναγνωρίζω, αποδέχομαι και αναλαμβάνω τον ρόλο μας ως μεζόνος αντιπολίτευσης. Ρόλο ευθύνη αλλά και ρόλο δυνατοτήτων, λόγω των σχέσεων και της αξιοπιστίας μας στην Ευρώπη. Καλώ την Κυβέρνηση, το ΑΚΕΛ και ειδι-

κά τον Πρόεδρο Χριστόφια που έχει τον πρώτο ρόλο, να συνεργαστούμε αφήνοντας κατά μέρος μικρότητες και διαφορές. Η διαπραγμάτευση για το μνημόνιο είναι πρωτίστως πολιτική. Η τεχνοκρατική διάσταση είναι υποστηρικτική. Η οδός της συνεννόησης και της συνεργασίας είναι η μόνη οδός που προσφέρει ελπίδα: να περιορίσουμε το οικονομικό και κοινωνικό κόστος, ελπίζοντας σε γρήγορη αλλαγή συνθηκών και δεδομένων. Κλείνω επιμένοντας σε μια ουσιαστική διευκρίνιση: για τους «παροικούντες την Ιερουσαλήμ» είναι ευρέως γνωστό ότι το ζήτημα των μη εξυπηρετούμενων δανείων στον τραπεζικό χώρο θα είναι από τα πλέον διαφιλονομήματα στη διαπραγμάτευση με την Τρόικα. Από την έκθεση αυτής της συζήτησης θα εξαρτηθεί το εάν και κατά πόσο η βοήθεια προς τον τραπεζικό τομέα θα διακυμανθεί από 6-12 δισ. Προσθθέοντας, σ' αυτά, το ποσό της αναχρηματοδότησης των κυπριακών ομολόγων και των ελλειμμάτων του Δημοσίου, υπάρχει σοβαρό ενδεχόμενο να επιβεβαιώσουμε τις εκτιμήσεις των Standard and Poor's για 15 δισεκατομμύρια ευρώ και

άνω. Με αυτά τα δεδομένα γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι θα προκύψει σοβαρό θέμα ρεαλιστικής ανταπόκρισης σ' ένα τόσο τεράστιο δημόσιο χρέος. Είναι γνωστό το μοντέλο που επισημαίνει ότι δημόσιο χρέος το οποίο υπερβαίνει το 120% του ΑΕΠ, θεωρείται μη βιώσιμο. Με αυτή την εξέλιξη πιθανή, αναπόφευκτα η διεξόδος για το κυπριακό κράτος θα είναι η πολιτική διαπραγμάτευση. Αυτή, για να έχει καίρια και ουσιαστικά αποτελέσματα, δεν μπορεί να γίνει αποκλειστικά και μόνο από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την Κυβέρνηση. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έστω και την υστάτη, οφείλει να αποδεχτεί αυτή την πραγματικότητα και να ζητήσει τη συνδρομή και άλλων από την πολιτική και οικονομική ηγεσία του τόπου. Μόνο έτσι θα μπορούσει να βοηθήσει πραγματικά τον τόπο του, αλλά και να περιορίσει μέρος της πολλαπλώς τραυματισμένης υστεροφημίας του. Τα τελευταία ας θεωρηθούν εκ μέρους μου και ως ύστατη έκκληση.

* Ο Χρήστος Στυλιανίδης είναι βουλευτής του ΔΗΣΥ.